Περί Διεθνούς Δικαίου και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

Θεωρώ πως τα ακόλουθα δύο θέσφατα εννοιολογήματα της σύγχρονης παγκόσμιας "έννομης" τάξης φέρουν τις ακόλουθες έξεις:

Το Διεθνές Δίκαιο δεν θα έπρεπε να το διέπει καμία άλλη θεωρητική προσέγγιση πλην αυτής του Υπερρεαλισμού (Surrealism) και δεν υπάρχει μεγαλύτερη παραπλάνηση, καταπάτηση και εξάλειψη των ανθρωπίνων αξιών από αυτή που εκδηλώνεται διά μέσου αυτού που επονομάζεται «ανθρώπινα δικαιώματα».

Προς επεξήγηση τω άνωθεν, εν συντομία:

➛ Το Διεθνές Δίκαιο εμπράκτως δεν αποτελεί παρά ένα βουλησιαρχικό κανονιστικό οικοδόμημα προς νομιμοφανή αποπεράτωση των τεθέντων ζωτικών σκοπών και συμφερόντων των ισχυρών γεωπολιτικών δρώντων. Διαφαίνεται δε πως όσες συνθήκες και εάν έχουν συνυπογραφεί, αποτελούν επί της ουσίας στρατηγικές επίφασης παρά υποχρέωσης.

Ας πάρουμε ως αδιάσειστο παράδειγμα (ένα εκ των πολλών) τις εν ψυχρό δολοφονίες, από το Τουρκικό καθεστώς, των Τάσου Ισαάκ και Σολωμού Σολωμού (11 Αυγούστου και 14 Αυγούστου του 1996, κατεχόμενη Δερύνεια Αμμοχώστου, Κύπρος). Στις 24 Ιουνίου του 2008 το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων καταδίκασε ομόφωνα την Άγκυρα. Εντούτοις, παρά την επίσημη ετυμηγορία, η Τουρκία δεν προέβη στην εκτέλεση των διεθνών ενταλμάτων σύλληψης των δολοφόνων (υψηλόβαθμων και οργάνων του καθεστώτος εκτός των άλλων).

Ως αποτέλεσμα δε, υπήρξε και υπάρχει πλήρης απουσία διεθνών κυρώσεων και διεθνούς εξαναγκασμού προς πλήρωση των υποχρεώσεών της. Ωσαύτως, δεν υπήρξε και δεν υπάρχει η παραμικρή πολιτική, οικονομική ή διπλωματική επίπτωση. Αντ' αυτού η εισβάλουσα, μετά σφαγών και βιασμών, στην Κύπρο Τουρκία συναποτελεί καίριο μέλος του ΝΑΤΟ αλλά και καίριο εταίρο της Ε.Ε., με συζητήσεις περί εντάξεώς της εντός της ενώσεως. Φυσικά ανέκαθεν η Τουρκία αποτελούσε το «χαϊδεμένο παιδί» ομόθυμα των μεγάλων δυνάμεων και, ως εκ τούτου, οι όποιες αποφάσεις των διεθνών οργάνων εκδύονται της ισχύος τους μπροστά στα γεωπολιτικά συμφέροντα τους.

Παρέκβαση: Ας μην μιλήσω επί του παρόντος για τη δουλοπρεπή και υποτακτική συμπεριφορά των Ελληνόφωνων ουτιδανών πολιτικών ταγών με τις επίμεμπτες θέσεις τους περί ελληνο-τουρκικής φιλίας και την χρονίζουσα ανεκτικότητά τους (ή απάθεια) επί των ζητημάτων της Κύπρου και του Αιγαίου.

Εκ των ανωτέρω διαγράφεται ξεκάθαρα τόσο η εκκωφαντική απουσία και αδυναμία επιβολής του Διεθνούς Δικαίου, καθώς δεν δύναται να επιβάλει αναγκαστική εκτέλεση ποινών και κυρώσεων, οδηγώντας εις πλήρη ατιμωρησία και ανοχή, αν όχι αδιαφορία, έναντι της επιτηδειότητας της Τουρκίας, όσο και η εν τοις πράγμασι διακοσμητική παρουσία του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών. Η ειρηνευτική δύναμη UNFICYP -κυανόκρανοι- υπέδειξε τα οργανωτικά και επιχειρησιακά κενά μέσω της πλήρους αποστασιοποίησης από τα γεγονότα

και της άρνησης εφαρμογής της άμυνας υπέρ τρίτων, καθώς η μόνη δράση τους είναι η λεγόμενη «αποτροπή διά της παρουσίας» (τραγέλαφος). Να επισημάνω δε, πως οι κανόνες εμπλοκής των ειρηνευτικών επιχειρήσεων του ΟΗΕ (Mission-Specific Rules of Engagement – ROE) προβλέπουν τη χρήση ένοπλης βίας προς αυτοάμυνα μόνο σε περιπτώσεις που βαίνουν κατά της ζωής του προσωπικού των εν λόγω αποστολών.

➛ Τίθενται τα ερωτήματα: α) πότε το ανθρώπινο δικαίωμα του ενός καταπατά το ανθρώπινο δικαίωμα του άλλου, β) τι είναι προσδιοριστικά αυτό το «δικαίωμα», συνεπιφέρει και υποχρεώσεις των δικαιούχων υποκειμένων και εάν ναι, οι εν λόγω υποχρεώσεις βαραίνουν αδιακρίτως όλα τα υποκείμενα (καθώς δεν διαφαίνεται εμπράκτως), γ) τα κράτη, ως υπόχρεα της προστασίας των δικαιούχων, προς ποια κατεύθυνση και υπέρ ποιου θα ενεργήσουν όταν η υπόσταση του Α υποκειμένου καταπατάται από τα «ανθρώπινα δικαιώματα» του υποκειμένου Β (ασυμβατότητα δικαιωμάτων) και τέλος δ) πού αποσκοπεί, δηλαδή ποιος ο αντικειμενικός πολιτικοκοινωνικός σκοπός και ποια η επιθυμητή τελική κατάσταση (end-state) της εφαρμογής τους όπως προκύπτει κατά το δοκούν;

Στην πράξη τα «ανθρώπινα δικαιώματα» έχουν καταστήσει έκνομο ό,τι έως πρότινος ήταν σύννομο και έννομο, έχουν συγκροτήσει έναν πολιορκητικό κριό κρούσης και ρήξης της ουσίας και λειτουργίας των συνόρων και των συνοριακών ελέγχων, των απαγορεύσεων έλευσης εντός εθνικών κρατών αταυτοποίητων προσώπων, καθώς και της μη εφαρμογής απελάσεων και επαναπροωθήσεων. Να σημειωθεί δε, πως η πρακτική της επαναπροώθησης θεωρείται παράνομη σύμφωνα με το Διεθνές αλλά και το Ευρωπαϊκό Δίκαιο (!). Συνακολούθως, τα «ανθρώπινα δικαιώματα» αποτελούν το άβατο μέσο της εισόδου (ουσιαστικά όμως αναφερόμαστε σε κεκαλυμμένη επέλαση), διαμονής και ιθαγενοποίησης πληθώρας αλλόφυλων και αλλόθρησκων εγκληματικών και παραβατικών στοιχείων, μέσω της χρονίζουσας λαθρομεταναστευτικής μάστιγας.

Παρέκβαση: Όλη αυτή η βιομηχανία του «ανθρωπισμού» και αποεθνισμού των δυτικών κρατών έχει στηθεί από οργανωμένα και διασυνδεδεμένα με τρίτα κράτη δίκτυα ΜΚΟ, με άγνωστες πηγές εισροών οικονομικών πόρων και χαίρει υποστήριξης μετά βαΐων και κλάδων από τον μαρξιστικό συρφετό, ήτοι αριστερο-κομμουνιστικές πολιτικές παρατάξεις και οργανώσεις.

Τα «ανθρώπινα δικαιώματα» των εν λόγω ομάδων, οι οποίες βαπτίζονται αναλόγως της περιστάσεως ως μετανάστες, ασυνόδευτοι ανήλικοι (ενώ αποτελούν ορδές από άρρενες στρατεύσιμης ηλικίας και σωματοδομής) και άλλα ευφάνταστα, τίθενται στο απυρόβλητο του διεθνιστικού ψευτοανθρωπισμού, καταπατώντας αδιακρίτως την ανθρώπινη υπόσταση και αξία των γηγενών, ήτοι του εκάστοτε εθνικού λαού, εξαλείφοντας κάθε έννοια αξιοπρεπούς και ασφαλούς βίου.

Ποιος και τι προασπίζεται το δικαίωμα της υπάρξεως και ευζωίας του εθνικού λαού, όταν οι νόμοι που θέσπισε το κράτος, το οποίο είναι γέννημα του εκάστοτε έθνους και συνάμα του λαού, ο οποίος μέσω των αγώνων και της θυσίας του το διαφύλαξε εις τους αιώνες, αλλά και οι παραπειστικοί πολιτικοί αντιπρόσωποι του τόπου, παραγκωνίζουν το ίδιο τους το αίμα υπέρ «ανθρωπιστικών» σοφισμάτων και Ευρωπαϊκών κονδυλίων τριάκοντα αργυρίων, όπως το Ταμείο Ασύλου, Μετανάστευσης και Ένταξης (AMIF – Asylum, Migration and Integration Fund);

Τέλος, ποια νοσηρή πολιτική βούληση στον βωμό των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» ιθαγενοποιεί στοιχεία ασύμβατα με τον εκάστοτε πολιτισμό, τα ήθη και τα έθιμα,

διαβρώνοντας την εθνική ταυτότητα, επικροτεί τη δημογραφική πρόσμειξη και άρα τη συν τω χρόνω εξάλειψη του αυτόχθονος πληθυσμού (ουσιαστικά ομιλούμε για political correct τακτικές μακροπρόθεσμης εθνοκάθαρσης και γενοκτονίας), επιτρέπει πορείες και παράτες αλλόθρησκων μπροστά από τα εθνικά μνημεία των προγόνων της και αδιαφορεί στην έπαρση των λαβάρων τους επί των χωμάτων της;

Ιφιγένεια Δεριζιώτη
16 Αυγούστου 2026
Καλαμάτα – Μεσσηνία – Ελλάς